

COMPRESSER

1η έκδοση των Metro ★ Tools / εργαλεία για αυτόνομη προλεταριακή χρήση

διανέμεται στο δρόμο / για επικοινωνία metro.tools@yahoo.com

φύλλο 2ο / Απρίλης- Μάης 2011

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

...Μήπως είστε μια πτωχή πλην τίμια άστική τάξη των νοτίων βαλκανίων; Μήπως (είτε από τεμπελιά είτε από ιστορία) χαρακτηρίζετε από μια κάποια υστέρηση των παραγωγικών δυνάμεων την οποία οι ειδικοί σας συνηθίζουν να αποκαλούν "έλλειμμα ανταγωνιστικότητας"; Μήπως σαν αποτέλεσμα αυτής της υστέρησης, οι μαλακίες (σίδερα, σωλήνες, έπιπλα, υπηρεσίες) που φτιάχνετε πουλιούνται όλο και πιο δύσκολα;

απόσπασμα από την αφίσα που κολλήσαμε στο κέντρο και σε γειτονίες της Αθήνας το Μάρτη του '11. Σελ.4

...Έχουμε καταφέρει να πείσουμε τους εαυτούς μας πως είμαστε στιδήποτε άλλο εκτός από εργάτες και την ίδια στιγμή αυτή ακριβώς η εργατική μας αξιοπρέπεια είναι που κατρακυλάει στον πάτο μαζί με τα επιδόματα, τα δώρα, τους μισθούς μας. Είναι που κάποια στιγμή το να είσαι εργάτης έπαψε να είναι «κουλ». Σελ.2

Δόσεις από νουάρ

...δεν το ξέρατε λοιπόν ότι υποθηκεύατε την μελλοντική σας εργασία; Δεν το ξέρατε πως κάθε δόση που υποσχόσασταν ήταν μελλοντική εργασία που υποθέτατε πως είχατε εξασφαλισμένη; Σελ.3

Μπορείτε να βρείτε το com/press/er No1 και No2 καθώς και άλλο αντίστοιχο υλικό στην εξής ηλεκτρονική διεύθυνση:

www.metrotools.wordpress.com

Ο υπουργός εξωτερικών συμμετέχει σε δέντροφύτευση στο Καστελλόριζο, 29/3/2011

ΤΟ ΧΡΕΟΣ, Ο ΠΟΛΕΜΟΣ, Η ΟΜΟΡΦΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως θα έχετε καταλάβει, εμείς που εκδίδουμε και μοιράζουμε αυτό το περιοδικό είμαστε κάτι τυχάρπαστοι άνεργοι και εργαζόμενοι από αυτούς που φύονται στις ουρές για την ανανέωση της κάρτας του ΟΑΕΔ. Και όπως συμβαίνει με όλους τους τύπους αυτού του είδους, έχουμε κι εμείς τα καλά μας. Για παράδειγμα, όσο παίρνει φωτιά ο κύλος μας, τόσο γινόμαστε καλύτεροι στην επίλυση αποριών. Πριν από ένα χρόνο, σε μια προκήρυξη από εκείνες που πολλοί πετάνε στα σκουπίδια, είχαμε εξηγήσει κουτσα στραβά αλλά πολύ καλύτερα από την τηλεόραση τι παίζει με την καπιταλιστική κρίση και το «δημόσιο χρέος». Επίσης είχαμε κάνει και την εξής πρόβλεψη:

Μακάρι μάλιστα να πληρώναμε το χρέος μόνο με λεφτά. Αλλά θα το πληρώσουμε με αίμα, γιατί όπως γνωρίζουν καλά το ελληνικό κράτος και οι ειδικοί του, η ευημερία και η επιβίωση του ελληνικού καπιταλισμού

κρίνονται κάθε φορά στον πόλεμο. Γνωρίζουν καλά το ιστορικό τους μάθημα: το είδος του καπιταλισμού που υπηρετούν ζει πουλώντας υπηρεσίες στον πλειοδότη. Ευημερεί όταν οι διακρατικές συγκρούσεις γενικεύονται και μαραζώνει όταν οι διακρατικές συγκρούσεις εκκρεμούν.

Είναι αυτό ακριβώς που περιμένει το ελληνικό κράτος σήμερα. Έναν πόλεμο μπας και σωθεί συμμαχώντας με τους νικητές. Στην εκκρεμή κατάσταση που μεσολαμβάνει, η ύπαρξη των τραπεζών του είναι αδιαπραγμάτευτη. Κι όσο για τα τομάρια μας, γαία πυρί μειχθήτω!

Και στο πρώτο τεύχος ετούτου εδώ του εντύπου (2/2011) γράφαμε:

ολόκληρη η διαδικασία ιδεολογικού βομβαρδισμού του τελευταίου έτους είναι ένα υπολογισμένο μείγμα δημιουργίας ενοχών και στρατιωτικών διεξόδων λύτρωσης, κάπως σαν να σε

εξομολογεί ένα μείγμα τηλεπαρουσιαστή και στρατιωτικού ιερέα...

Δεν πέσαμε και τόσο έξω, ε; Από τον Μάρτη που μας πέρασε το ελληνικό κράτος συμμετέχει όσο συμμετέχει στον πόλεμο της Λιβύης. Ταυτόχρονα όμως, επιστρατεύει όλους τους ιδεολογικούς μηχανισμούς που έχει στη διάθεσή του για να μας δώσει να καταλάβουμε πόσο ωφέλιμη είναι αυτή η συμμετοχή (η «στρατιωτική διεξόδος λύτρωσης») για την επίλυση του «προβλήματος του χρέους».

Για βάλτε τα κάτω να δείτε!

Πρώτον: Μας είπαν ότι το ελληνικό κράτος, «λόγω θέσης», ήταν το καλύτερο για να βοηθήσει στην εκκένωση της Λιβύης από εργάτες τρίτων χωρών που κινδυνεύουν. Μετά διακήρυξαν ότι χρησιμοποίησαν αυτή την ευελιξία για να ζητήσουν «επιμήκυνση του χρέους», πείθοντας π.χ τους ευεργετηθέντες Ολλανδούς.

Οι Metro Tools είναι μια αυτόνομη πολιτική ομάδα. Σαν αν λέμε: Συλλογικότητα - Σκέψη - Συζήτηση - Συμφωνία - Αυτόνομη (από κόμματα και ΜΜΕ) δράση...και άλλα τέτοια σπάνια ζώα.

Στο όνομα βάλαμε τη λέξη "εργαλεία" γιατί αυτό είναι που ζητάνε να μας στερήσουν τα αφεντικά και αυτό είναι που πρέπει να ξανακατακτούμε καθημερινά: τα διανοητικά και πρακτικά μας εργαλεία.

Επίσης βάλαμε και τη λέξη "Μητρόπολη" γιατί είναι η καλύτερη λέξη που ξέρουμε για να περιγράψουμε το κοινωνικό μας περιβάλλον, αυτό το πανηγύρι εμπορεύματος όπου οι εργάτες είναι εργάτες ακόμα και όταν δεν είναι στη δουλειά, ακόμα και όταν είναι άνεργοι, ακόμα και όταν είναι νοικοκυρές...

Δεύτερον: Μετά μας θύμισαν ότι το ελληνικό κράτος έχει εκκείνες τις βάσεις του NATO που είναι σε ταμάμ σημείο για να φεύγουν αεροπλάνα που βομβαρδίζουν τη Λιβύη. Παλιά βέβαια τις λέγαμε «βάσεις του θανάτου» και σήμερα αποδεικνύεται ότι τέτοιες ακριβώς είναι. Δεν πειράζει όμως, γιατί έτσι, λέει, παίρνει ο Ομπάμα τηλέφωνο τη Μέρκελ, της λέει να μην φέρεται τόσο άσχημα στον πρωθυπουργό μας, κι αυτή τον ακούει.

Τρίτον: Εν τω μεταξύ μας πληροφόρησαν ότι η εξέγερση στην Αίγυπτο θα τονώσει τον ελληνικό τουρισμό και η πυρηνική καταστροφή στην Ιαπωνία θα τονώσει την ελληνική ναυτιλία.

Με τα πολλά δηλαδή, μας έδωσαν να καταλάβουμε ότι

α) Υπάρχει κάποιου είδους αφανής σύνδεση μεταξύ του «προβλήματος» που λέγεται «δημόσιο χρέος» και της συμμετοχής σε στρατιωτικές επιχειρήσεις κάπου μακριά. β) Ότι οι τρισκατάρατοι αμερικάνοι, όχι μόνο δεν είναι και τόσο κακοί όσο λέγαμε, αλλά μπορεί να είναι και οι καλύτεροι φίλοι του ελληνικού κράτους αυτή τη στιγμή. γ) Ότι υπάρχει μια σύνδεση μεταξύ της καταστροφής

(των άλλων) και της ευημερίας της ελληνικής οικονομίας.

Κι έτσι κατόρθωσαν δίχως πολλή προσπάθεια κάτι που λίγα χρόνια πριν θα φαινόταν αδιανόητο. Κατά τη διάρκεια του Μάρτη που μας πέρασε το ελληνικό κράτος συμμετείχε σε ένα πόλεμο δίχως να συγκαλύπτει τη συμμετοχή του, αλλά πιθανότατα τονίζοντας το

“...Μακάρι μάλιστα να πληρώναμε το χρέος μόνο με λεφτά. Αλλά θα το πληρώσουμε με αίμα, γιατί όπως γνωρίζουν καλά το ελληνικό κράτος και οι ειδικοί του, η ευημερία και η επιβίωση του ελληνικού καπιταλισμού κρίνονται κάθε φορά στον πόλεμο...”

βάρος της πολύ παραπάνω απ' όσο αντιστοιχεί στην πραγματικότητα. Επίσης συμμετείχε σε έναν πόλεμο δίχως να χρησιμοποιεί ανθρωπιστικά επιχειρήματα, πατριωτικές κορώνες ή τις παλιές δικαιολογίες περί «εξάρτησης» για να δικαιολογήσει τη

συμμετοχή του. Τέλος συμμετείχε σε έναν πόλεμο δίχως να συγκαλύπτει, αλλά τονίζοντας τη συμμαχία του με τις ΗΠΑ. Αν θέλουμε να καταλάβουμε πόσο πρωτοφανής είναι αυτή η κατάσταση, μπορούμε να θυμηθούμε τους έως και γραφικούς τρόπους με τους οποίους το ελληνικό κράτος και η ελληνική κοινωνία είχαν συμπεριφερθεί κατά τη διάρκεια της αμερικανικής επέμβασης στο Ιράκ το 2003. Πού είναι τώρα το τεράστιο αντιπολεμικό κίνημα; Πού είναι ο ελληνικός λαός που δεν σηκώνει άδικους πολέμους; Πού είναι η αριστερά που δεν ησυχάζει αν δεν καταγγείλει τον ιμπεριαλισμό; Πού είναι έστω οι ευαίσθητοι να κορνάρουν έξω από την αμερικανική πρεσβεία;

Αυτή η τεράστια ιδεολογική επιτυχία είναι σήμερα δυνατή, ακριβώς γιατί η ταχύρρυθμη εκπαίδευση των τελευταίων μηνών έχει αποδειχθεί εξαιρετικά επιτυχημένη. Επειδή χαμένοι στον ακατάπαυστο βομβαρδισμό ακατανόητων οικονομικών όρων, πρώτα δεχθήκαμε ότι το «δημόσιο χρέος» είναι πρόβλημα όλων μας και έπειτα ότι το μεγάλο ζήτημα είναι κάποιου είδους «απώλεια εθνικής κυριαρχίας» απε-

Ο υπάλληλος που δεν είναι υπάλληλος και το αφεντικό... που δεν είναι αφεντικό. Σου θυμίζει κάτι;

Είναι καμιά φορά όλα τα λεφτά - αυτές οι κουβέντες την ώρα της δουλειάς που πιάνουμε με τους άλλους στον δρόμο. Με είχε στείλει το αφεντικό μου στον λογιστή του για μια δουλειά και, περιμένοντας να πάρω κάτι χαρτιά για να τα πάω πίσω στο αφεντικό μου, είχα πιάσει ψιλοκουβέντα με τον βοηθό λογιστή που δούλευε εκεί. Κάποια στιγμή τον ρωτάω πώς είναι να είσαι υπάλληλος στο λογιστικό γραφείο. «Δεν είμαι υπάλληλος», μου απαντάει λίγο θιγμένος και με μία περηφάνια να φουσκώνει μια ιδέα το ποικάμισό του, «είμαι εξωτερικός συνεργάτης». Δηλαδή τι εννοείς, για τον λογιστή δεν δουλεύεις, ρωτάω εγώ με ειλικρινή απορία. «Ναι αλλά με μπλοκάκι», μου λέει λίγο πιο εκνευρισμένος τώρα από την επιμονή μου, «είμαστε συνεργάτες, δεν είναι αφεντικό μου.» Φρόντισα ο διάλογος να λήξει όσο πιο σύντομα και κομψά γινόταν και πήρα τον δρόμο του γυρισμού με τα χαρτιά του αφεντικού μου παραμάσχαλα.

Απ' ό,τι φαίνεται να δουλεύεις με μπλοκάκι έχει πολλά κακά - αλλά έχει και ένα «καλό». Τα κακά είναι προφανή: Πληρώνεις μόνος σου την ασφάλισή σου. Το αφεντικό σου (γιατί το αφεντικό είναι σχέση, δεν είναι μια λέξη στα χαρτιά, διάολε!) σε απασχολεί για όση ώρα του καπνίσει, όσες μέρες το μήνα θέλει αυτός. Δεν σου καταβάλει δώρο Χριστουγέννων. Δεν σου καταβάλει δώρο Πάσχα. Αν αποφασίσει ότι δεν σε χρειάζεται άλλο, απλά σε πετάει έξω - χωρίς καμιά μα καμιά αποζημίωση. Ωραία... και το καλό ποιο είναι; **Μα φυσικά μπορείς να πα-ριστάνεις ότι δεν είσαι εργάτης!** Δεν είσαι υπάλληλος κάποιου! Δεν έχεις *αφε-ντικό*. Απλώς συνεργάζεσαι με κάποιον... Και, σε τελική ανάλυση, αυτό ακριβώς το όφελος είναι για τα αφεντικά και το μεγαλύτερο. Έχουμε καταφέρει να πείσουμε τους εαυτούς μας πως είμαστε οτιδήποτε άλλο εκτός από

εργάτες και την ίδια στιγμή αυτή ακριβώς η εργατική μας αξιοπρέπεια είναι που κατακυλάει στον πάτο μαζί με τα επιδόματα, τα δώρα, τους μισθούς μας. Είναι που κάποια στιγμή το να είσαι εργάτης έπαψε να είναι «κούλ». **Κούλ αντιθέτως έγινε το να καταναλώνεις.** Αν δεν έχεις χρήματα να καταναλώσεις, νο πρόμπλεμ: να δανειστείς. Και η θηλιά στο λαιμό όλο και σφίγγει.

Δάνεια, υποχρεώσεις, δάνεια, κατανάλωση, δάνεια, διακοπές, δάνεια, αυτοκίνητα, δάνεια, δάνεια... και τελικά βουτήξαμε όλοι στα σκατά. Και δουλεύουμε όλοι σαν τους σκύλους και δέκα και δώδεκα ώρες τη μέρα. Και έχουμε ο καθένας και δύο και τρεις δουλειές, δουλειές κακοπληρωμένες, μαύρες, με υπερωρίες απλήρωτες. Και οι συνθήκες στις δουλειές αυτές να θυμίζουν όλο και πιο πολύ μεσαίωνα - γιατί όμως; Πολύ απλά γιατί όλο αυτό τον καιρό εμείς δεν ήμασταν εργάτες. Ήμασταν κάτι άλλο. Οτιδήποτε άλλο. Εξωτερικοί συνεργάτες, προσωρινά απασχολούμενοι, προσωρινά περαστικοί αλλά μονίμως κολλημένοι. Ήμασταν κάτι για το οποίο τα «εργασιακά δικαιώματα» και άλλα παρόμοια εξωτικά ζώα ήταν εκφράσεις πολύ πασέ. Και όσο εμείς τα βρίσκαμε *πασέ*, οι άλλοι - αυτοί που βρίσκονται απέναντί μας, *οι εξωτερικοί μας συνεργάτες ντε!* - προετοιμάζονταν. Προετοιμάζονταν για τη μέρα που η θηλιά θα έσφιγγε με δύναμη γύρω από το λαιμό μας. Και τώρα που η θηλιά έσφιξε, τώρα που η μηχανή αρχίζει να αλέθει δε δείχνει τον παραμικρό οίκτο, ανεξάρτητα από χρώμα, θρησκεία. Η μηχανή κοιτάζει αποκλειστικά στην *τάση*, και δεν τη νοιάζει αν το πιστεύεις ότι είσαι εργάτης ή όχι. Της αρκεί που το πιστεύει αυτή. Τώρα το ερώτημα λοιπόν ξαναπαίρνει πιο κρίσιμο από ποτέ.

Τελικά είμαστε εργάτες;

ναντι στην «Τρόικα». Σε τελική ανάλυση όμως, επειδή εμείς οι εργάτες αρνούμαστε συστηματικά να καταλάβουμε τα βαθύτερα αίτια των όσων έχουμε απέναντί μας. Επειδή αρνούμαστε να αντιληφθούμε ότι οι παλιοί τρόποι εργατικής οργάνωσης έχουν χρεοκοπήσει. Επειδή αρνούμαστε να αναμετρηθούμε με το τεράστιο έργο της ανακάλυψης νέων. Επειδή φοβόμαστε ακόμη και να σκεφτούμε το γεγονός ότι τα όσα ζούμε είναι η αρχή μιας καταράκτας που δεν θα αντιστραφεί από μόνη της. Επειδή με λίγα λόγια το γήπεδο έμεινε άδειο πολύ καιρό και τώρα έχει γεμίσει με τα αφεντικά και τις ιδέες τους.

Όποτε συμβαίνει αυτό με το γήπεδο, το επόμενο βήμα είναι να γεμίσει πτώματα. Οι αφελείς συνεχίζουν να νομίζουν ότι όταν το ελληνικό κράτος και τα υπόλοιπα λένε «πολεμικές επιχειρήσεις» εννοούν την ενοικίαση βάσεων. Συνεχίζουν να νομίζουν ότι ο πόλεμος είναι εικόνα μακρινών εκρήξεων στο δελτίο των εννιά. Αλλά η

επόμενη φάση της ιδεολογικής τους εκπαίδευσης έχει ήδη ξεκινήσει. Εδώ περιλαμβάνεται η «τουρκική επιθετικότητα», τα «εθνικά δίκαια του Καστελόριζου», οι «απαράδεκτες αβλαβείς διελύσεις τουρκικών πλοίων», «τα πετρέλαια της ανατολικής Μεσογείου», η «ισλαμική απειλή» και το καλοκάγαθο αλλά μοναχικό κράτος του Ισραήλ που απεγνωσμένα ψάχνει φίλους.

Όχι, όταν τα κράτη λένε «ψάχνω φίλους» δεν εννοούν το Facebook. Στα χρόνια που έρχονται οι «στρατιωτικές διέξοδοι λύτρωσης» που λέγαμε θα έρχονται όλο και κοντύτερα. Και οι Έλληνες θα ανακαλύπτουν τις χαρές του να ζουν σε ένα κράτος που δεν έχει «απωλέσει μέρος της εθνικής του κυριαρχίας», αλλά την κρατάει με τα δόντια. Κι όχι μόνο την κρατάει, αλλά του μένουν και αρκετά δόντια για να δαγκώνει, πρώτα και κύρια αυτούς που έχει πιο κοντά. Δηλαδή πρώτα εμάς τους εργάτες.

(Ρίνγκτόουν: Εξεξαιρούνται, τα μεγάλα σου μάτια, τα πυκνά σου μαλλιά...)

Το τηλεφώνημα ήταν με απόκρυψη. Μια σκιά πέρασε για μια στιγμή από τα μάτια του. Έφερε τη συσκευή στο αυτί του και προετοιμάστηκε. Ή τουλάχιστον – προσπάθησε να προετοιμαστεί.

«Ναι;»

Η φωνή ήταν κρύα, υγρή, ο ήχος του κρύου, υγρού ερπετού που με αργές κινήσεις ξεπροβάλλει από την κρύα, υγρή φωλιά του.

«Ο κύριος Γιάννης Χ;»

«Ο ίδιος. Ποιός;»

«Πώς ξέρουμε ότι είστε ο κύριος Γιάννης Χ;»

«Τι θέλετε να πείτε;»

Το ερπετό άρχισε να κάνει τις πρώτες, αναγνωριστικές κινήσεις. Χρρρρ. Οι κινήσεις του άρχισαν να ανεβάζουν ρυθμό ανε-

παιχνίδι... Ποιος είσαι και τι θες από μένα!» «Έχουμε Απρίλιο, κύριε Χ... Απρίλιο. Και δεν έχετε πληρώσει ακόμα την δόση Ιανουαρίου για το αυτοκίνητό σας. Ξέρετε τι σημαίνει αυτό βέβαια, έτσι δεν είναι;»

Ένα λεπτό πέπλο σιωπής ακολούθησε. Ο Χ περίμενε τον λογαριασμό κινητού ίσως. Το σπίτι. Το διακοποδάνειο. Το ψυγείο. Την εγχείρηση σκωλικοειδήτιδας που έκανε πρόπερσι ίσως. Ας του έπαιρναν πίσω την σκωλικοειδήτιδα. Αλλά όχι – όχι το αυτοκίνητο. Όχι αυτό.

«Εεεε... αυτή την στιγμή είμαι λίγο πιεσμένος ξέρετε;»

«Και δεν ξέρατε ότι θα είσασταν πιεσμένος όταν το παίρνατε το αυτοκίνητο, κύριε Χ; Δεν το ξέρατε αυτό; Δεν το ξέρατε ότι την στιγμή που υπογράφατε το συμβόλαιο – ναι, αυτό το δισέλιδο έγγραφο που έχουμε μπροστά μας με την υπογραφή σας με

[Δόσεις από νουάρ]

παίσθητα, αδυσώπητα. Ο χορός του θανάτου ξεκινούσε.

«Θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε άλλος αυτός με τον οποίο συνομιλώ, έτσι δεν είναι; Ο αδελφός του κυρίου Χ ίσως. Ο καλύτερός του φίλος. Ο πατέρας του. Ακόμα και η μάνα του... αλλά αν όντως είστε ο κύριος Γιάννης Χ, θα μπορούσατε ίσως να απαντήσετε σε μια σειρά από μικρές, ασήμαντες, άνευ σημασίας ερωτήσεις...»

Το κρύο, υγρό, υπνωτικό βλέμμα του κρύου, υγρού ερπετού ταξίδευε μέσα από την ακτινοβολία της κεραίας περνούσε μέσα από την συσκευή και έστειλε το θανατηφόρο του μήνυμα κατευθείαν στο ανήμπορο να αντιδράσει αυτί του Χ.

«Για παράδειγμα, θα μπορούσατε μήπως να μου πείτε, "Κύριε Χ", ποια είναι η ημερομηνία γέννησής σας; Ε, λοιπόν; Θα μπορούσατε να απαντήσετε σε αυτό;»

Ένα παγωμένο ξυράφι χόρεψε στην παγωμένη ραχοκοκαλιά του Χ. Το παιχνίδι γινόταν επικίνδυνο. Η φωνή άρχιζε να αποκτά μια αποκρουστική και συνάμα – ναι, συνάμα μια σαγηνευτική χροιά. Ένιωθε παγιδευμένος – παγιδευμένος σε ένα παιχνίδι που δεν μπορούσε να κερδίσει...

«Επ- επτά τρίτου του εβδομήντα εννιά...»

«Διστάσατε νομίζω, κύριε Χ... χεχεχε, είναι δυνατόν να μην είστε σίγουρος για την ημερομηνία γέννησής σας;»

«Δεν δίστασα- όχι! Είναι... είναι αυτή η φωνή σου που... που... τι θέλεις επιτέλους, τι θέλεις, δεν αντέχω άλλο αυτό το

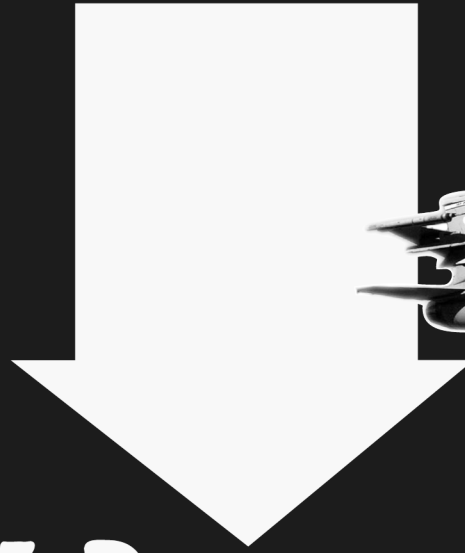
μπλέ, κοινή μελάνη- δεν το ξέρατε λοιπόν ότι υποθηκεύατε τη μελλοντική σας εργασία; Δεν το ξέρατε πως κάθε δόση που υποσχόσασταν ήταν μελλοντική εργασία που υποθέτατε πως είχατε εξασφαλισμένη;»

«Όχι, θεέ μου, όχι...» Ο Χ ήταν έτοιμος να σπάσει. Και το ερπετό το είχε καταλάβει αυτό.

«Απ' ό,τι βλέπω στον φάκελό σας έχετε ένα διακοποδάνειο, δάνειο για το δωάρι σας στο Νέο Κόσμο, δάνειο για ψυγείο με τηλεχειριστήριο και μια εκκρεμότητα για κάποια εγχείρηση πέρσι σε ιδιωτικό νοσοκομείο της περιοχής σας. Το κινητό σας επίσης είναι φορτωμένο... και όλα αυτά δεν θα ήταν από μόνα τους άσχημα, αγαπητέ. Αλλά απ' όσο βλέπω στον φάκελό σας, μόλις χάσατε την τρίτη σας δουλειά επειδή σας έπαιρνε ο ύπνος στο τιμόνι. Άσχημο, πολύ άσχημο... Ό,τι υπεραξία ήταν να σας αποσπάσουμε έχει ήδη αποσπαστεί πολύ φοβάμαι, αγαπητέ μου. Το απόγευμα θα περάσουμε να κατάσχουμε το αυτοκίνητό σας. Καλημέρα σας.»

Η άλλη άκρη της γραμμής νέκρωσε. Ο Χ, με μάτια κατακλυσμένα από παγερό τρόμο ατένισε το μπλέ του ουρανού. Δεν ήξερε με ποιο ακριβώς τρόπο, αλλά ένιωθε – ναι, το ένιωθε βαθιά μέσα του- πως και γι αυτό έφταιγαν οι ξένοι που μας παίρνουν τις δουλειές. Το πώς, αυτό θα το έβρισκε. Στο προποτζίτικο που σύχναζε πάντα υπήρχε κάποιος με τις απαντήσεις που κάθε φορά χρειαζόταν.

ΧΡΕΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ

(σε επτά απλά βήματα!)

Μήπως είστε μια πτωχή πλην τίμια αστική τάξη των νοτίων βαλκανίων; Μήπως (είτε από τεμπελιά είτε από ιστορία) χαρακτηρίζεστε από μια κάποια υστέρηση των παραγωγικών δυνάμεων την οποία οι ειδικοί σας συνηθίζουν να αποκαλούν “έλλειμμα ανταγωνιστικότητας”; Μήπως σαν αποτέλεσμα αυτής της υστέρησης, οι μαλακίες (σίδερα, σωλήνες, έπιπλα, υπηρεσίες) που φτιάχνετε πουλιούνται όλο και πιο δύσκολα;

Μην ανησυχείτε, υπάρχει λύση! Αρκεί να ακολουθήσετε τα ακόλουθα απλά βήματα:

1: Βάλτε τις τράπεζες να δίνουν δάνεια στο λαό για να αγοράζει τις μαλακίες σας! Φυσικά πρόκειται για λεφτά που δεν υπάρχουν, αλλά εσείς παίρνετε παράταση ζωής μία δεκαετία.

2: Όταν φτάσει ο κόμπος στο χτένι και τα χρέη στις τράπεζες δεν μπορούν πια να πληρωθούν, βάλτε το κράτος να σώσει τις τράπεζες!

3: Αν το κράτος δεν έχει λεφτά για να σώσει τις τράπεζες, μπορεί πάντα να τα δανειστεί (συνκά από τις ίδιες τράπεζες!). Έτσι, το χρέος προς τις τράπεζες που πριν δεν μπορούσε να πληρωθεί και ήταν πρόβλημα των τραπεζών, τώρα μετατρέπεται σε “δημόσιο χρέος” και μπορείτε να λέτε πως είναι πρόβλημα όλων!

4: Με αφορμή το δημόσιο χρέος που “είναι πρόβλημα όλων”, αρχίστε να ζουπάτε όποιον δουλεύει με όποιον τρόπο μπορείτε. Και πάλι δεν λύνετε το βασικό σας πρόβλημα, αλλά παίρνετε και άλλη παράταση ζωής!

5: Βάλτε τους πολιτικούς υπαλλήλους σας να λένε ότι η εξάρτηση από τους δανειστές σας θέτει “ζήτημα εθνικής κυριαρχίας”. Παράλληλα θυμηθείτε ξανά προαιώνιους φίλους και εχθρούς του έθνους και ανακαλύψτε καινούριους. Τέτοια ζητήματα είναι πάντα χρήσιμα για το μέλλον!

6: Αρχίστε να εγκαλείτε την “στρατηγική θέση της χώρας”, θέμα με το οποίο όλοι εξοικειώνονται από το δημοτικό. Προσθέστε ατάκες του τύπου “τα οικονομικά προβλήματα επιδέχονται πολιτικές λύσεις” (φυσικά εσείς εννοείτε στρατιωτικές λύσεις, αλλά μην το πείτε ακόμη δημοσίως).

7: Περιμένετε να πλακωθούν όλοι με όλους στην εύφλεκτη γειτονιά σας και ετοιμαστείτε να χωθείτε όπου μπορείτε και να πουλήσετε ακριβά το τομάρι των υπηκόων σας. Αν όλα πάνε καλά, αν για άλλη μια φορά ποντάρτε στο σωστό άλογο και αν στο τέλος έχει μείνει κανείς ζωντανός, συχαρητήρια! Έχετε λύσει το πρόβλημά σας!

Οσο για τη συμμετοχή σας στον πόλεμο της Λιβύης, πείτε πως “κινείστε από ανθρωπιστικά ελατήρια”, ή ότι “είστε εξαρτημένοι”. Όσοι σάς έχουν πιστέψει μέχρι εδώ, είναι ικανοί να πιστέψουν τα πάντα!

εργαλεία για αυτόνομη προλεταριακή χρήση